

Sagan om flickan som aldrig svalt.

Det var en gång en flicka som aldrig svalt. Hon utvecklade tidigt en talang för att omförhandla verkligheten - inte av nöd, utan av princip. Till vänner och ovänner delade hon ut sina två budord: "Allt är för dyrt" och "Ingen kostnad är helig". Hon lärde barn på lekplatsen att ifrågasätta glassens marknadspris och såg extrapriser som en ideologisk kamp snarare än en tillfällig rabatt. Egentligen brydde hon inte sig om det. Men det lät väldigt bra i hennes öron att säga så—som om orden kom direkt från en ekonomipodd för narcissister med maktambitioner. Hon förstod tidigt att retorik var valuta, och att övertygelse kunde outsourcas så länge tonfallet lät beslutsamt. När hon sa att man borde pruta i butiken, var det inte för att spara pengar—det var för att se vuxna darra inför logiken hos en sjuåring med illusioner om budgetdisciplin.

Flickan som aldrig svalt, lärde sig tidigt i hemmet att älska Gud och kanske lite mindre Jesus, ifall hon skulle få ett infall att vara ärlig—för ärlighet var svår att balansera med familjens fromma konton. Gud stod för den långsiktiga planen, den eviga budgeten. Jesus däremot—han verkade mest vilja skriva av skulder. Och sådant kunde man inte bygga en karriär på. Hennes bön var ofta en förhandling, och nattvarden betraktades som ett prematurt lån på evig frälsning. Hon bad inte för frälsning, utan för ekonomisk tillväxt med gudomlig garanti. Hon älskade foster så länge det utvecklade sig till heterosexuella. Hon skrek på barriaderna och i tv-studion att livet var heligt - kvinnorna som tidigare rest till Polen för aborter började sticka och virka igen, som om garnet kunde träckla ihop en ny verklighet där deras kroppar inte var allmän egendom.

Flickan som aldrig svalt insåg att halsstarrighet inte alltid gav avkastning. Hon lät envisheten mogna till taktisk princip - och efter många år på universitet, där hon förklarade Friedrich Hayek med hjälp av PowerPoint-effekter och räknade ut Milton Friedmans livslön i realtid, landade hon mjukt i ett nyliberalt parti. Här kunde hon ta med sig alla sina världar: kupongideologin från barndomen, gudsfruktan med undantag för empati, och en kärlek till foster som höll sig på heterosexuell bana. Det var som ett smörgåsbord av principer - med marknadspris på varje moral. Det var just det med moral och de nya bestämmelserna av dubbla måttstockar som passade henne perfekt. Hon blev genuint indignerad när det avslöjades att hon tagit ut dubbla ersättningar för boendet under sina första år i riksdagen—inte för att det var sant, utan för att någon ens vågade räkna efter. Dubbelmoral var inte ett misstag, det var en metod. Hon menade att transparens är bra - men bara på andras kvitton. När journalister frågade, svarade hon med siffror ingen förstod och med ett tonläge som antydde att sanningen var oekonomisk.

Flickan som aldrig svalt tog stora kliv framåt, som om karriärstegen vore indexjusterad för hennes ambition. Ministerposter erbjöds, och hon tog dem med samma självklarhet som man bokar en charter - helst med uppgradering. Men det var inte förrän den senaste utnämningen hon verkligen började bli varm i kläderna, och då helst skraddarsydd i ideologins tunnaste tyg. Hon bar sin makt som en plisserad kavaj: snyggt pressad, men med dragkedja för snabba reträtter. Fastän de aldrig behövdes - anfall är det bästa försvaret. Hennes makt var så absurt stor att hon kallade till sig matjättarna som om de vore dagisbarn. Hon förklarade, med ett tonfall som påminde om moralundervisning i lågstadiet, att de hade varit stygga - inte för att priserna skenade, utan för att deras pressträffar inte matchade den estetiska linjen i statsbudgetens kommunikation. Priserna fortsatte gå upp - men för henne var det mest ett tecken på framgång. Hon hade tydligen missat vad oligopol innebar under studietiden, möjligtvis för att det inte kom med lojalitetskort. Hon trodde konkurrens var något man uppnådde genom att bjuda in samma tre matjättar till olika rundabordssamtal, så länge de

satt på olika stolar. Att priserna rörde sig som en skolad treklöver bekom henne inte - för i teorin hade hon ju redan reglerat marknaden med moral och powerpoint.

Flickan som aldrig svalt tyckte välfärd var futtigt och gement—ett slags barnsligt efterspel från en tid då solidaritet inte ännu kallats ineffektiv. Det var ju inte det hon och partiet ville frambringa. Allt skulle vara till salu: drömmar, dagisplatser och dialog. Allt, utom själva nattväktarstaten, som vårdades ömt som vore den en porslinsfigur i ideologins vitrinskåp. Den skulle givetvis få resurser - mycket mera än vad den egentligen behövde. Inget vapensystem var dyrt, bara strategiskt prisvärt enligt kalkyler från en lunchservett på Försvarsdepartementet. Hon krävde poliser i varje gathörn, helst med en tunn plåt mellan dem och buset - det förmodade, det tänkta, det statistiskt antydda.

Flickan som aldrig svalt tyckte alltid att folk borde skärpa till sig—ett krav hon gärna ställde från sin piedestal, där spegeln var täckt med principer som inte gällde henne själv. Den tunna linjen, dragen med kall hand och kalkylprogram, letade sig genom folket som ett osynligt stygn - och gav de flesta en nitlott, snyggt paketerad som "personligt ansvar." Hon sa att jämlikhet var viktig, men hade svårt att hitta den i sin adressbok. Men jämlikhet var viktig för henne - och för hennes tredjedel av folket, de med korrekt postnummer, rätt värdegrund och helst hushållsbudget i Excel. Hon talade om rättvisa som en investering, men utdelning gavs bara till de som passade in i diagrammet. Resten fick hoppas på en plats i marginalen - eller knappt en fotnot i nästa reform, om de hade tur.

Flickan som aldrig svalt kunde numera känna en eufori - som om de hemska bojorna inte bara lossnat, utan fallit av med konfettiregn och fanfarer. Hon och partiet kände sig fria från etikens störningsmoment, som om förnuftets restriktioner varit en gammal fångdräkt. Nu kunde de äntligen visa vad de gick för: full fart framåt, oavsett karta, kompass eller kollektiv konsekvens. Nu låg framtiden som ett pengastinnt ljus över daggstänkta berg - så glänsande att solreflexerna verkade filtreras genom börskurser. Men bara ett fåtal fick stiga upp till höjderna; resten stod kvar i dalen med en broschyr om självförverkligande som saknade innehållsförteckning.

Snipp snapp slut - så var sagan slut. En saga där flickan som aldrig svalt till slut åt sig mätt på inflytande, men lämnade folket med tomma lunchlådor och ett ekande "valfrihet".